

PETR VYHLÍDKA

DEWAN A PRINCEZNA SOONAR

Petr Vyhlídka

DEWAN
A PRINCEZNA SOONAR

www.fext.cz

2009

copyright © Petr Vyhlídka 2006
cover © Melanie Taylor | Dreamstime.com

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, protože všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady padají jen a jen na autorovu hlavu.

Obsah:

[kapitolky 1 – 10](#)

[kapitolky 11 – 20](#)

[kapitolky 21 – 30](#)

[kapitolky 31 – 40](#)

[kapitolky 41 – 50](#)

[kapitolky 51 – 60](#)

[kapitolky 61 – 69](#)

1.

Místnost byla ponořena do příjemného šera.

„Ještě kousek, drahoušku... Taak!“

„Ach.“

„Oooch!“

„Uf... Je velký...“

„Blíž!“

„Šéfe!“

„Přitlač.“

„Šéééfe...“

„Amanito!“

„Už je tam.“

Kompaktní pětcentový blok sklouzl z válečků a zapadl do mělkého otvoru v podlaze. Dlouhonohá asistentka se o něj opřela zády a zhluboka oddychovala, zatímco její mrňavý šéf pobíhal sem a tam po laboratoři, tahal za sebou různobarevné kabely, zastrkoval je do zdírek a zásuvek, polohlasně si přitom pobrukoval jakousi neidentifikovatelnou melodií.

„Proč jsme nepoužili gravitačního zvedáku, Pfte?“ zeptala se Amanita, když její dechová frekvence klesla natolik, aby ze sebe dostala nepřerušovanou větu.

„Protože tenhle emitor nesnáší antigé vlny.“

„A pidlikijší otroci?“

„Ty zase nesnáším já.“

Pokrčila rameny. Natolik svého šéfa přece jen milovala, že mu dokázala odpustit i takovou dřinu. Dokonce i to, že jí od úst vyškubl velké jablko, které vytáhla z kabelky, aby po předchozím energetickém výdaji dodala organismu nějaký ten vitamín. Pft ovoce pečlivě otřel a postavil do středu složitého obrazce, načmáraného na zemi. Polovina čar a kružnic patřila výpočtům, jimiž konstruktor naposledy kontroloval svou práci, zbytek se vázal ke geometricky přesnému určení souřadnic bodu, jehož polohu nyní jablko zaujímal, a který byl pro tuto chvíli středobodem Pftova vesmíru.

Konstruktor odhopkal k ovládací konzole a chvíli se hádal s počítačem. Nakonec dosáhl svého a na panelu se roztančil rej světýlek.

„Amanito!“

Lenivě se odpíchla od skříně emitoru a ladnými kroky přešla do bezpečí za Pftovými zády.

„Jedeme!“

A jeli.

Do parabolického zrcadla, visícího nad jablkem, udeřilo devět paprsků energie z chrličů, instalovaných po obvodu kruhové laboratoře. V nádherném duhovém zalomení se soustředily na obrazec, jablko zahrálo všemi barvami a vzduch ztěžkl ozónem. Z několika zásuvek se začalo slabě kouřit, na Pftově téměř holé hlavě se rozhořel Eliášův oheň.

„Sedm tisíc,“ hlásila asistentka, nahlížející přes konstruktorovo rameno.

Pft se zašklebil a odhalil velké bílé zuby. Ačkoliv očividně překážel, neudělal ani krok stranou, nespouštěl z jablka oči; ostatní smysly i končetiny zapomněl v jiném světě.

„Vejš, nádhero.“

„Devět tisíc.“ Příkaz evidentně patřil počítači, pročež zůstal Amanitin hlas v obvyklé formální poloze.

„Deset tisíc.“

Jablko zazářilo pronikavě zlatou barvou, opticky se rozpadlo na desítky lesklých šestihranů a...

... a zmizelo.

Eliášův oheň pohasl. Laboratoř páchla po kyselých okurkách. Pft ještě několik vteřin fixoval pohledem prázdný obrazec, potom mu poklesla brada a dala tak nahlédnout na zažloutlou řadu křivých zubů spodní čelisti.

„Šéefe...“

Pleskl dlaněmi o sebe.

„Zavolej Jeho milost, Amanito. Máme to doma.“

Pozice knížete Giokonda se dala definovat jednoduchým slovním spojením: Nepříliš pevná. Vládl ekonomicky slabému knížectví, měl pokřivený morální charakter a podlomené zdraví.

Nestěžoval si. Pasivní obchodní bilance ve vývozu malých růžových červíčků, jediné potravy červožravých cafraiských rostlin, se dala vhodnou konzumní politikou zachránit, egoismus a sklon podvádět i při hraní čárových šachů patřil k dobrému tónu vyšší společnosti, a nemoci bylo lze možno za určitých nákladů vyléčit. Jenže...

Jenže Gioconda momentálně nepatřila mezi příliš oblíbené vazaly Jeho Nejvyšší Císařské Milosti. Na hranicích knížecího prostoru se poflakovalo pět lodí Flotily, připravených kdykoliv zaútočit, přičemž ono *kdykoliv* se řídilo rozmarem císařského admirála Trea, a admirálský rozmar se pohyboval na pevném vodítku vůle císařského švagra prince Hostaka.

Což byl kámen úrazu.

Giokond si o Hostakovi nedělal iluze a nedělal si je ani o pěti křižnících, které mohla giocondská armáda celkem spolehlivě ze zálohy odstřelit. Horší bylo, že se princ kdysi zhlédl v hologramu Jasně Soonar, Giokondovy dcery, dalo se tedy předpokládat, že učiní vše pro to, aby ji ubytoval ve svém serailu. Proti řádnému manželství by kníže samozřejmě nic nenamítal, jenže sprostý konkubinát nejasných výhod a logický princeznin odpor mu činil ze života peklo.

Císař – a především jeho rádce Kauvirs – by likvidaci Giocondy sice nepřipustili, ani kdyby se Hostak stavěl na hlavu, jenže princ jednou dojde trpělivost, přistane a Soonar si prostě odvede. Uprchnout nemohla.

V hodině nejhorší si kníže vzpomněl na konstruktora, jehož kdysi ve slabé chvílce nenechal popravit, vytáhl ho z vězení a pořádně – a předem – zaplatil. Jedině tak se mohl spolehnout, že Pft Pftsyn odvede svou práci dokonale.

A konstruktor ji odvedl.

Víc než dokonale.

3.

„Je to jednoduché, Vaše Milosti. Vy se postavíte sem, já tamhle zmáčknou pár knoflíků – a vy budete fuč.“

Její Milosti to kupodivu jednoduché připadalo, jen se pořád nemohla zbavit dojmu, že malý konstruktor to nemá v hlavě tak trochu v pořádku. Neustále poskakoval sem a tam, mnul si ruce a spotřeboval už roli papírových ručníků, aby zbavil dlaně i čelo neustále vyražejícího potu.

Giokond, mačkající se v rohu a proklínající oficiální oblek, jehož nanicovaté ozdůbky neustále přitahovaly statickou elektřinu, pohlížel na oba aktéry budoucího dějství s neskryvaným vztekem. Zdálo se mu, že Pft všechno nesmyslně protahuje a jeho rozmazlená dcera přímo uhýbá.

Tak ať tam, ksakru, vleze, Pft zmáčkne těch pár knoflíků, a Soonar bude fuč. Ať už jí, u všech gravitačních kolapsů, líbá teta Armína na čelíčko. Potom se tu může Hostak prolézat jak se mu zlíbí, Giokond ho rád pozve na některý nedělní oběd.

Tak do toho!

„Skutečně to není nebezpečné?“ zeptala se princezna, a kníže vyprskl.

„Četla jsem, že se po přenosu hmoty člověk nemusí zhmotnit celý.“

„Opravdu?“ podivil se Pft. „A který zatracený teoretik tohle vymyslel?“

Pokrčení rameny. Překrásnými rameny, které neprobouzely vášně jen v Hostakovi. Princezna se opravdu povedla, za jiné politické situace by pro Giocondu znamenala výnosný vývozní artikl.

Nebyla oslnivě krásná. Bylo jí prostě přiměřeně ve všech rozměrech, muži při ohlédnutí se za ní nepadali do odkrytých kanálů, ani se nestříleli nad čerstvě dopsanou stoveršovou tragickou romancí. Dělávali něco mnohem horšího, brali ji za etalon přirozeného ženství.

„A opravdu mě to odnese až za hranice knížectví?“

Giokond obrátil oči v sloup a nechal plavat panenky v uklidňující tmě.

„Přesněji řečeno, Jasnosti, přenese vás můj přístroj až za hranice Impéria. K vaší Ctihodné tetě Armíně.“

Tak už tam vlez, holka, pokoušel se kníže o telepatii. Pokoušel se poprvé v životě a když se nic nestalo, usoudil, že vlohy k mimosmyslovému vnímání patrně nezdědil. Ostatně nebylo po kom.

„Bude mě teta čekat?“

Zatr...

„Obávám se, že pro ni budete milým překvapením. Ještě nějaký dotaz, Výsosti?“

Sklapni a dělej!

„Ach, jen taková drobnost. Při zakřivení prostoru alfa horizont a pro koeficient prostupu MP bych měla mít skafandr, vždyť víte přece, že při rozkladu hmoty a převodu na energetické pole při vstupu epsilon částic do subuniversálního prostoru se předpokládá nárůst kolizí objektů fotonové báze a omezení kmitu mentinuálních undorancí ve sférách kappa gama až kappa mí.“

Kníže otevřel ústa a zapomněl je v širokém Ó.

„Nikoliv, Jasnosti, můj přístroj nepracuje na principu beta dvanáct dion. Pokud jde o klasickou konvergenci hmoty a synergii pole, spolehl jsem se na teorie ctěného Ainina. Podle nich...“

„Ale Ainin počítá s kalibrací...“

„Marš!“ použil Giokond váhy knížecího slova.

Skončili v polovině věty, princezna s pokrčením ramen vykročila k obrazci, Pft se bleskurychle otočil k řídicímu panelu.

Vychovaná je dobře. Jen kdyby toho tolik neměla v hlavě. Může se zapomenout a někde mě pěkně ztrapnit, uvědomil si kníže. Na druhou stranu by v nejhorším případě mohla Hostaka dohnat k šílenství, její matka to ostatně kdysi vyzkoušela na mě, a nebýt té nešťastné příhody v knihovně, mohl jsem taky dneska spokojeně pochrupávat ve svěrací

kazajce. Zaplat'pánbu za hypnopedické encyklopedie se spálenou reversní pojistkou.

Soonar se opatrně postavila na obrazec, smetla se šatů neviditelná smítka a promnula si ruce.

„Můžete začít,“ prohlásila příjemným – vlastním – čili so-norním hlasem a Pft se otočil na asistentku.

„Máme souřadnice?“

Amanita mu ukázala na displej terminálu knížecí sítě. Zašklebil se, opět ukazuje svůj kontrastní chrup, a teatrálními gesty je vyklepal na klávesnici s velkými numerickými tlačítky:

„Nula pět, nula pět, sto osmdesát. Hranice Impéria.“

Giokond se usmál, Amanita také a koutky Soonařiných úst se nepatrně zvedly v nejistém náznaku očekávání. Pft si utřel ruce do posledního ručníku a pak klepl na startovní knoflík.

Mizení jablka se opakovalo.

Giokond otcovsky zamával, že Soonar na okamžik zbyly jen oči – a pak zmizela úplně.

„Tak, a teď at' si tě hledají. Hranice Impéria!“ zazpíval „Nula pět, nula pět, sto osm...“

Ale ne.

„Pfte? Nula pět, nula pět, sto osmdesát?“

„Jistě, pane. Nuláá pět, nůůůla pět...“

Konstruktor se chytil Giokondovy naznačené melodie a snažil se z ní vytáhnout co se dalo.

„PFTE! Sto osmdesát, sto osmdesát, nula pět!“

Mužik se zarazil. Pohlédl na knížete a pochyby, které se v Giokondově tváři vynořily z hlubin nervových synapsí příslušných mimickým svalům, ho přinutily zrušit prospěvování v polovině tónu.

„Číslo jako číslo, můj pane,“ řekl, nevěda zda knížeti nese-dí výslovnost nebo prostě fakt, že telefonní seznam a mate-maticko-fyzikální tabulky nepřezpíváš, dělej co dělej.

Kníže, veden strašlivou jistotou, přistoupil k terminálu a horečně si souřadnice ověřil. Když se pak otočil, z jeho očí nešlehalo blesky, protože to bohužel není z fyziologického

hlediska možné.

„Nula pět, nula pět, sto osmdesát,“ řekl tiše, „Pfte.“

„PFTE!!!“ zařval náhle.

„Poslal jsi ji někam úplně jinam.“

„Na druhou stranu?“

„Na Central!“

4.

To ráno v Neoze bylo stejně smogově šedé jako rána předchozí, a dalo se s jistotou předpokládat, že i následující den odstartuje podobně olovnatou barvou.

Z ulice se ozývalo chrčení čistících housenek, marně bojujících s plísní a všepronikajícími spórami hub, o špíně velkoměsta nemluvě. Štěkot novinových vírníků se mísil s rachotem všudypřítomných transportérů Císařské bezpečnostní služby, sprostřárny obyvatel, řítících se po každoranním kolapsu hromadné dopravy do práce pěšky, bylo slyšet jen ve vzácných okamžicích ticha. Flákající se část neožské populace odešla spát.

Dewan Kolfrewr se právě probouzel. V naprosto nezvykle časnou hodinu a nezvykle nechotně. Ale musel. Bušení na dveře nabývalo intenzity, zvýšilo frekvenci a trvalo už nepříjemně dlouho.

Vztekle zařval a smetl z děravé deky dlouhou hubenou krysu. Zapištěla a prskla – Dewanovo tělo bylo v chladné místnosti jediným zdrojem tepla.

„Zase krysy! Jděte do háje.“

Znechucený výkřik a beznadějné proklínání nebylo bohužel zcela na místě, protože při těch slovech otevřel dveře a stanul tváří v úřední tvář císařského podvýběřčího daní. Co ztrácel na titulu funkce, vynahrazoval si úředník ramenatými postavami biřiců za zády.

Jeden z nich výhrůžně přimhouřil oči.

„Něco jsi říkal, burane?“

Dewan nakopl tlustou myš, která chtěla využít dobrodiní otevřených dveří a proniknout dovnitř. Prolétla kolem lýtek státního úředníka, otřela se o erární tesil. Pronikavě zakvičela.

„Ale houby,“ dobře mířený kopanec Dewana naladil trochu smířlivěji.

„Číslo 39, blok A, čtvrt' 52. Daňový výměr patnáct. Má dáti/dal mínus sto třicet osm drobných haléřů,“ zapípal úředníkův paměťový rejstřík. Dewan sjel elektronického motýla, který po krysím kvíknutí bleskurychle přistál na podvýběřčího výložce, vražedným pohledem.

„Houby.“

Úředník pozvedl významně obočí.

„Poslední platba provedena včera, převodem z neregistrovaného úvěru Nezávislých obchodníků, částka čtyřicet caesarů. Daň ve výši čtyřicet caesarů, sto třicet drobných. Osm drobných haléřů penální poplatek.“

Dewan pocítil touhu nakopnout rejstřík, úředníka i biřice. Z pochopitelných důvodů si to potěšení odřekl. Zalovil v kapse dlouhého kabátu, který mu v době energetických úsporných opatření sloužil jako noční košile, nahmatal osmihrannou minci a palcem ji cvrnkl do vzduchu. Pokladnička na úředníkově opasku se proměnila v elastické chapadlo a minci zručně odlovila.

„Doplatek standardní daně přijat,“ zašveholil rejstřík. Zamával křídly a znovu se vznesl. Úředník se přátelsky usmál, beze slova rozloučení se otočil, biřici udělali předpisové čelem vzad.

„Počkat. Co zpátky?“

„Nadpočetná hodnota ve výši šedesát dva drobných krejcarů započtena jako loajální dar Pokladnici Jeho Nejmilostivější Císařské Velikosti,“ pípnul rejstřík a rychle manévroval do bezpečnější vzdálenosti.

Biřici zabouchli dveře Dewanovi před nosem.

Tlustá krysa se mezitím sebrala a potichu se vkradla do místnosti. Teď seděla na posteli a šťastně se šklebila.

„Krysy,“ prohlásil Dewan, „Krysy a daně. Do hajzlu.“

5

Hlavní císařský pokladník zaujímal nepohodlnou, zato téměř spolehlivě účinnou polohu, obecně známou pod jménem *Tvůj nejponíženější služebník očekává milost*. Shrbená záda, bradu na hrudi a vykulené oči, civící zpod pozdviženého obočí okoukal od čtyřnohých přátel člověka; něčemu tak ubohému jste prostě nemohli nechat jen tak upálit hlavu nebo sebrat prémie. Snažil se nemyslet na nic a zejména ne na špatně zamaskovanou účetní zprávu, kterou si Jeho císařská milost nečekaně nechala předložit jako zákusek po snídani.

Franzín II. byl všechno možné, jen ne byrokrat, takže nemohl nikdo tušit, že se v těch titěrných číslicích vyzná. Ale strefil se.

„Tak co, pánové?“ oslovil císař medovým hlasem shromáždění, „Jak to vypadá, jsme na mizině. Co s tím uděláme? No, Kauvirsí?“ obrátil se na svého rádce.

Úzké šikmé oční štěrbinu tajemníka Kauvirse, připomínající divokou zvířenu Severního kvadrantu, budily v pokladníkovi děs. Stejně tak i v jeho družích, Hlavním nadvýběrčím daní Ottokrigovi a přednostovi daňového úřadu Zmakovi. Ne, rozhodně nebylo příjemné nechat se ještě před snídaní prohlížet sinavě šedým tvorem, pocházejícím bůhví odkud, a trochu senilním diktátorem, maskujícím zbytnělé břicho uniformou vrchního maršála vzduchoplavby.

„Domnívám se, výsosti, že platy státních úředníků v poslední době poněkud neodpovídají majetkovým poměrům říše,“ pronesl Kauvirs měkce. Tré plic vydechlo větší množství kyslíku a v trojici myslí se ozvaly zděšené výkřiky.

Má nebohá Lévia. Ví vůbec ten impotentní panák na kolik dneska přijde obstojná milenka?

Děti, dětičky... Chudinky. Jestli na mně jejich matky podají

žalobu pro neplacení výživného...

*Vždyť chcípnu hlady. A dovozci lahůdek zase zvedli ceny.
K čertu.*

Zmak, Sáhenhás, Ottokrig. Tajemník se usmál a zavřel telepatický kanál. Do císařské mysli se pro jistotu nepodíval. Zkusil to jen jednou a dlouho do noci se probouzel z kratičkých bezútešných snů, plných nekonečně volného prostoru.

„Na druhou stranu, Milosti, špatně placení úředníci jsou jen polovičními úředníky. Domnívám se, že Daňový úřad ještě nevyčerpal všechny možnosti, které se ke konsolidaci říšské ekonomiky nabízejí. Poskytl bych, s laskavým svolením, panu Zmakovi šanci. Domnívám se, že v tom případě mu budou ostatní pánové zcela k dispozici.“

Tré přikývnutí hlav. A čtvrté pomalejší.

Franzín II. – ostatně jako vždy – se svým tajemníkem plně souhlasil. K tomu si ho přece pořídil.

„A teď si dáme pauzu, Kauvirsi,“ řekla Jeho Výsost, když osaměli. „Trochu delší pauzu.“

Tajemník byl s tím rozhodnutím srozuměn.

Rychle se vytratil a odlevitoval do svého příbytku. Tak trochu ho mrazilo v zádech a svíralo se mu hrdlo, když si představil císaře, an rozhoduje všechno sám, bez Kauvirse. Ano, někde tam venku, za branami císařského paláce, byly miliony podobných myslí, dyslektických úředníků, ponořených do četby digestů zákonů, manažerů, uklízeček a řidičů s nepatrným povědomím o skutečném povaze své práce, ale žádný neměl tolik moci. Svět potřeboval onu tlumící pojistku mezi Nejmocnějším a lidem. Bez ní by té entropie bylo přece jen mnoho.

6.

Nový program Daňového úřadu zasáhl všechny daňové poplatníky bez výjimky a způsobil radost všem pořádkumi-

lovným občanům. Novinové vírníky se výjimečně shodly v obsahu aktuálních zpráv. Poletovaly Neohou, a jeden jako druhý hlásaly novou éru čistoty, svět bez zápachu tlejících odpadků, město bez dusivých spór a bez krys.

Dewan Kolfrevr se loudal ulicí, nakopával nevratné obaly od piva a sušenek, snažil se vyhýbat velkým myším a především nenadávat. Tušil, že by z jeho úst nevylétkly jen běžné sprost'árny, a o adresátech kleteb už neuvažoval vůbec.

„Krysy! Pět caesarů na krysy.“

Moc to nepomáhalo. Cítil, že nejúčinnější terapií by bylo vybití přebytečné energie dobře mířenými údery do cizího obličeje.

Na druhou stranu – nebyla to nejhorší představa, nezakopávat o potkany a nešpinit si boty.

Jenže i nepřiliš vnímavý pozorovatel nemohl opomenout pancéřová vozidla Císařské bezpečnostní služby a zástupy do kovoplastiku zakutých vojáků, doprovázejících exekutory, jejichž penetrace do většiny městských čtvrtí narůstala řadou takřka geometrickou.

Ano, tahle daň byla posledním úderem skrovným příjmům chudiny a poslední kapkou v poháru Dewanovy trpělivosti.

Proto teď kráčel ulicí a jeho kroky mimoděk směřovaly k honosné budově Daňového úřadu.

7.

Úředník pro styk s veřejností byl jen otlučený plechový automat, pořádková služba pak pouhá dvojice vygumovaných biřiců s implantovanými svaly.

„Chci mluvit s někým opravdu důležitým,“ zopakoval jim Dewan své přání, které předtím bez úspěchu adresoval vznešeně mlčenlivému elektronickému ouřadovi.

„Další,“ mávl ten vlevo obuškem.

„Už mě to unavuje,“ řekl pravý a snažil si nevšimnout čerstvě oprýskané barvy a promáčknutého plechu automatu.

Dewan byl všechno, jen ne špatně rostlý.

„Povídám, že chci mluvit s někým důležitým,“ prohlásil potřetí, to už ale padal z mramorového schodiště a za ušima ho svědíl výboj elektrobušku.

„Prosím?“ zkusil ještě. Nepomohlo to.

Strážní se zájmem sledovali, jak se zvedl a vyrazil znovu po schodech z růžového mramoru, z větší výšky by připomínal mšici, rejdicí po naklepaném řízku.

„A nedá si pokoj a nedá...“

Levý udeřil jen jednou, druhý se k ráně ani nedostal. Dewan rozpráhl ruce a chytil oba za krk. Stiskl. Zvedl.

Ted' letěli dolů oni, a on pokračoval dál, vešel dovnitř, skrz rudou mlhu před očima viděl jen chodbu před sebou a jinak nic, ani stěny, ani podlahu, pro změnu mramorově šedou. Nevnímal povinnou výzdobu portréty imperátorových předků, neviděl symboly císařství ani trofeje cizokrajných, nejspíš ne moc nebezpečných potvor, ani obrazy – bůhví kolikáté kopie kdovíkolikátých falz neznámých Mistrů. Jen úzkou linku vlastního vzteku, která ho zavedla do předsálí pracovny přednosta Daňového úřadu. Několik zšedlých mužů tuctového vzhledu, jedna provokativní kráska a tři kancelářští roboti tu předstírali práci, osobní Zmakova stráž zamyšleně přežvykovala.

Dewan praštil do prvního stolu a rozvířil prach na sloupci paměťových disků.

„Přejete si, pane?“

„Jste důležitý?“

„Prosím? Ach, jistě. Tedy z jistého hlediska je samozřejmě má funkce pochopitelně nepostradatelná. Na druhou stranu – zamyslím-li se... Podle Lovecovy teorie jsoucna je třetí zálohou druhého, tedy toho, jenž vyčkává, až první opustí pozici, aby se on stal Prvním, Třetí pak Druhým a První...“

Dewan se znechuceně odvrátil. Prošel mezi stoly, u jednoho z robotů se dozvěděl něco o vyšší teorii množin, krasavice ho poprášila parfémem a postarší úředník vyložil tarot. Potom si ho všimli strážci. Mrkli na sebe a sehraně,

téměř tanečním krokem, vykročili vpřed. Vetřelec mezi nimi prošel, aniž si vyslechl napůl jízlivý a napůl nebezpečný dotaz jednoho z nich. Protože ptát se chtěl on.

Otevřel dveře Zmakovy pracovny a následoval instinkt svého vzteku dovnitř.

Zmak právě obědval. Nebo svačil. Čas odpovídal tomu druhému, obsah stolu zněl výkřiky zděšených dietologů o nekontrolovatelném obžerství.

Při spatření podivné figurky ve špinavém dlouhém plášti, s rozčuchanými dlouhými vlasy a bujným vousem porostlým obličejem, škytl. Ani se nesnažil pátrat v paměti – tohle individuum rozhodně nepozval.

„Vy asi budete důležitější, že?“ zopakoval Dewan svůj refrén a začal přidávat.

„Podívejte, milej zlatej. Dám vám grátis jednu dobrou radu. Kdybyste...“

Víc Zmak nevyslechl, protože jeho osobní stráž se probrala ze šoku a negentlemansky zezadu sejmula Dewana paralyzační pistolí.

8.

Špinavá tvář otevřela ústa a předvedla názorný příklad zanedbávání každodenní péče o chrup.

„Taky ses pokoušel vztekat na Daňovým?“

„Tak nějak. Telepat?“ zeptal se Dewan a rozhlédl se po svém novém nedobrovolném přechodném bydlišti.

„Trochu,“ připustil spoluvězeň, „Ale v podstatě jsme tu všichni za totéž.“

Cela předběžného zadržení nebyla nijak prostorná, navíc tu zaclánělo víc než deset provinilců různého věku a různého rozpoložení. Polotelepat Mikpot patřil k těm klidnějším, na rozdíl od rozzuřeného ramenáče s vyholenou hlavou, který neustále přecházel sem tam, zakopával o nohy vzlykajícího kníráče a nadával pro to ještě víc. Tři adrenalinem nadopo-

vaní pobudové se uklidňovali hraním karet, což v jejich případě nebyla zrovna nejlepší terapie, protože se všichni snažili podvádět, zvedajíce tak svou agresivitu na vyšší, takřka sofistickou úroveň. U malého okénka stál s rukama složenýma na prsou stoický hubeňour a zíral na olověnou oblohu.

Čísi ukňouraný hlásek vykřikoval litanie o nevině.

Dewan prozkoumal odřený ciferník náramkových hodinek.

Bylo půl sedmé, ležel tedy v bezvědomí víc jak dvě hodiny. Namíchlo ho to.

„Nejspíš nám napaří jenom pokutu za narušování veřejného pořádku,“ uklidňoval ho Mikpot, „Což většinu z nás přivede na exekuční listinu. To by šlo. Minule mě chtěli deportovat na věžeňskou planetu. To by taky šlo.“

Hysterik se rozvřeštěl ve vyšších tónech.

„Drž hubu!“ okřikl ho Dewan.

Ztichli všichni. Do ticha zaznělo jen opožděné plesnutí karty.

„Už toho mám fakticky dost,“ pronesl Dewan do ticha už mírně.

„Fakticky.“

9.

Davy šílely.

Císař pokynul pravicí, jemně se usmál a pronesl cosi duchaplného. Z dobře rozmístěných a dobře skrytých reproduktorů se rozeřval hlas, ječící o loajalitě. Stroboskopické koule, poletující nad hlavami shromáždění, vrhaly strašidelné odlesky.

„Hele, já opravdu nevěděl, že nás nakopou sem,“ omlouval se Mikpot. Snažil se vyhnout pohledu do oněch bleděmodrých obrovských očí, jimiž imperátor shlížel z několika na široká místa instalovaných telestěn.

Dewan ho nebral na vědomí. V duchu se zabýval pouze